

da bi jo preložili, in če ji je sestra ponudila to malo polajšanje, je rekla: «Jezus Kristus je bil trdo pribit na križ; torej pač tudi jaz lahko ostanem, kakor sem.» Tistim, ki so jo vpraševali, kako ji je, je navadno odgovarjala: «Na križu sem», in pri tem se je ozrla na križ.

Med tem se je bližala smrt, in naša ljuba Francika se je pripravljala za ta zadnji korak, kakor se pripravlja otrok, ko se ima povrniti v naročje svojega očeta ali matere. «Mirna sem», je večkrat rekla, in na obrazu se ji je bral neizrekljivi mir; «moj spovednik so mi rekli: Ljuba deklica, svoje prvo sveto obhajilo si dobro opravila.»

Neko popoldne okoli štirih, ko je bila popolnoma pri zavesti, se ji je naenkrat spremenil obraz in veselo je zaklicala: «Z Bogom! z Bogom! Nič več nisem za ta svet; zdaj grem v nebesa, da zopet najdem očeta in mater. O kolika sreča! Tu pride presv. Devica po mene; oh, kako je lepa!» Potlej se ginljivo zahvali in poslovi pri svojih sorodnikih. Šest dni potem je bil njen smrtni dan. Vsi okrog nje so morali jokati, le sama je bila vesela. Dušiti jo je jelo, sestra ji je govorila besede: «Oče! v tvoje roke izročim svojo dušo.» Frančiška jih je ponovila in še tiho pristavila: »Grem v nebesa«. V tem hipu omahne glavica na sestrino roko in njena lepa, pobožna dušica zapusti našo solzno dolino.

22. Na dan sv. obhajila se varuj nepotrebne govorjenja,

Sv. Jedert ni na dan sv. obhajila govorila nobene besede, ako ni bila velika sila. Vsa je bila zamaknjena v Boga in božje reči. Kajti dobro je premislila, kako nespodobno bi bilo, usta, v katerih je bil Jezus Kristus, in jezik, na kateri je bilo položeno Jagnje božje, zlorabiti za nepotrebne pogovore ali celó grešne besede. — Bog sam ji je naznanil v nekem razodenju, kako zeló želi, da bi se obhajanci na dan sv. obhajila zdržali vsega nepotrebne govorenja, rekoč: «Kdor ne brzda svojih ust in svojega jezika, marveč si po sv. obhajilu

dovoli nečimerne, zvijačne, nesramne in opravljive pogovore, dela z manoj, svojim Gospodom, kakor bi ravnal človek s svojim gostom, na katerega bi lučal kamene, kadar pride v njegovo hišo.»

Sv. Cirilu in Metodu.

Reselo slišal oznanilo
 Po zemlji je že mnogi rod,
 Poslancev zvestih si obilo
 Najvišji vzbudil je Gospod,
 Da najdejo se vse ovčice,
 Ki so zgubile pot resnice.

Gorečnosti preblage vneta
 Delujeta Ciril, Metod,
 Za čast nebeškega Očeta
 Slovanski gresta vnemat rod;
 Bolgariji se sreča bliža,
 Spoznala kmalo bo moč križa.

«O Bogoris! ti kralj mogočni,
 Odpri že Kristusu srce!
 Kaj morejo junaki močni,
 Kaj lok, pušice kaj ostre,
 Ko nekdam iz grobov mrlič
 Pred ostro sodbo Bog poklič?»

Glej časov zadnje prizorišče,
 Glej konec velikega dné!
 Ko sprazne takrat se sodišče,
 Se polnil raj bo in teme.»
 Tako Metodij poučuje,
 Po krstu Bogoris zdihuje.

Bolgarom že luč vere sije,
 In dalje hodi bratov par;
 Moravo še temino krije,
 Malikom še poklada dar.
 Razširja Svetopolk državo,
 Od dné do dné množi si slavo.